

1122 – 22. november

Fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn.

Åp 3: 16.

Dette er forferdelige ord som er sagt av den nådige Frelseren. Må Gud hjelpe oss alle, så hver og en må være oppriktig mot seg selv! Så vi ikke står under slik en dom uten å vite det før den rammer oss.

Det som her er viktigst for oss, er å undersøke hva det er Kristus mener med det å være lunken.

I dette Herren sier her om de lunkne, er der noe alle ser og forstår. Men også noe som bare få legger merke til. Alle innser at når Herren sier: «Du er verken kald eller varm», så mener han: Du er ikke bare et vanlig verdens menneske, helt likegyldig og fremmed for det åndelige livet. Riktignok er du noe ganske annet enn den store massen. Du kjenner mine veier, du forkynner mitt ord og lærer andre; «jeg vet om dine gjerninger». Du har mange av disse.

Men du er heller ikke varm. Hjertet ditt har det ikke rett med Gud. Du mangler den rette kjærligheten, livet og samfunnet med meg. Du taler heller om meg, enn med meg. Du er heller opptatt med hvordan det står til med de andres sjeler, enn med din egen o. s. v.

Det er dette som er å være «verken kald eller varm». Hva «kald» betyr, det ser vi på verden når den oppfører seg på sitt mest jordiske vesen, likegyldig for alt åndelig.

Og hva «varm» er, det ser vi hos disse trofaste Guds barn som i hele sitt liv alltid bare har én interesse: Frelseren og hans nåde. Det som gjør dem mest glade er Frelseren og samfunnet med ham. Det som tynger dem mest, er kampen mot synden, og når Herren skjuler seg for dem, så de savner samfunnet med ham. Når de taler, synger og skriver om det som hjertet er mest opptatt av, så er det om Frelseren. Dette er klart og forståelig for alle.

Men i praksis står vi ennå med et stort og uløst spørsmål: Alle bekjennende kristne synes jo de opplever at Herren av og til skjuler seg for dem, og de herlige følelsene er borte. Drar dette ut, da vokser følelsen av hvor elendige de virkelig er. Da sukker og klager de over sin likegyldighet; at de ikke elsker Frelseren som de ville, ikke ber så varmt som før. De angripes ofte av fristelser, blir fristet av syndige tanker. De blir adspredt i sinnet, likegyldige og kalde i kjærligheten.

Hva annet kan de da tro, enn at det nettopp er dem det er tale om her. De synes Kristi ord om de «lunkne» skildrer dem selv. For ikke er de riktig kalde, synes de. Og heller ikke riktig varme. Hva annet kan da passe på dem enn akkurat dette med «lunkne»?

Ja, hva skal vi så svare på dette?

Er det virkelig slik en sjelstilstand Herren taler om her, som den disse troende selv er så bekymret for? Nei, lovet være Herren, for at han har selv forklart hva som kjennetegner de lunkne! Ellers ville vi nok alle måtte fortvile over denne teksten.

Les da følgende vers. Der forklarer Herren hva som var kjennetegnet og beviset på lunkenhet: «Fordi du sier: «Jeg er rik, har fått overflod og har ikke behov for noe, og vet ikke at du er elendig, ynkelig, fattig, blind og naken».»

Ja, her har vi det som kjennetegner de lunkne, de som Herren vil spy ut av sin munn! Her sier jo Herren uttrykkelig hva en kan kjenne de lunkne på: «Du er lunken, du sier: Jeg er rik, har overflod» o. s. v.

Ordet «for», eller «fordi» brukes alltid foran en bevisførsel. Det at du er lunken, sier altså Herren her, det åpenbares ved at du sier: «Jeg er rik». For det betyr at du er fornøyd med deg selv. Var du derimot varm, da ville du ikke være fornøyd med deg selv.

Uttrykket: «Du sier» må ikke bare oppfattes ut fra det munnen uttrykker. For mang en lunken sjel er klok nok til ikke å uttale seg så sterkt overfor mennesker. Nei, det må vi oppfatte som et uttrykk for hjertets, eller den indre holdningen. Som Skriften også uttrykker på denne måten: «Du sier i ditt hjerte». Det betyr altså at vi i vårt stille sinn er fornøyd med oss selv, ikke kjenner vår nakenhet og fattigdom.

Dette er et karakteristisk og svært viktig tegn når det gjelder den rette omvendelsen i hjertet. Et tegn som går mye dypere og skarpere enn alle andre tegn. Og åpenbarer ofte det som en ikke på noen annen måte kan få fram i dagen.

Det kan nemlig være så rett og riktig med alt annet. Likevel er det helt sikkert at det kristne mennesket som er fornøyd med seg selv, som ikke av og til bekymrer seg, ja, forskrekkes og engster seg for sin egen sjelstilstand, –. Men alltid har fred med seg selv i dette spørsmålet. Det mennesket lever helt klart i samme lunkne tilstand som menighetsforstanderen i Laodikea.

Nå taler vi ikke om det forhold at alle kristne av og til kan være litt mer tilfreds med sitt liv. Det kan nok skje, enten i forbindelse med en markert åndelig oppvåkning. Eller i en forbigående sløvhetstilstand. Men da får de snart like stor nød for seg selv. Og selv når de har den største trøst og glede i Kristus, er de da oftest samtidig misfornøyd med seg selv. Denne misnøyen med seg selv er altså det vanlige i en kristens liv.

Men det kan jo også skje med den lunkne at han av og til blir misfornøyd med seg selv. F. eks. når han har falt i en markert synd. Og særlig hvis dette har skjedd for øynene på andre mennesker. Eller han bekymrer seg over selve gjerningen. Men han er likevel vanligvis fornøyd med seg selv. Han er selvsikker og på ingen måte knust.

Vi må altså bedømme ut fra et menneskes vanlige oppfatning av seg selv. Det er dette vår Herre Kristus holder fram her som kjennetegn på den lunkne.